

Ламбiк i Вася

Олександр Мiнович

В 1977 році Ламбiк поступив у iнститут. У Києві. Сам він із Кавказу.

Ламбiк – напрочуд вродливий. Високий. Приємного, легкого загару, шкіра, припухлі губи, виразні темні очі, голубий кримпленовий костюм – принада для дiвчат. Наче з плакату радянського кiножурналу.

Говорить російською з невеличким акцентом, що придає йому ще бiльшого шарму. З дiвчатами вміє бути м'якеньким, солодким. Підкочується до них, немов м'ячик.

Поселився в гуртожитку разом з Васею.

В перший же день, коли пішли в їдальню обідати, Ламбiк познайомився з Ірою:

– Девушка, а девушка!.. Какой красивый на вас платье!.. Нікогда такого не відел!.. Мамою клянусь!.. Да!.. Можна я немножко-немножко, ну савсем немножко с вами пройдуся... Пріставать не буду... Савсем не буду... Да!..

– Ну йдіть, як вам така охота.

– А как вас завут, такую красивую?.. Очень, очень красивую... Я таких нікогда не встречал... Вот!

– Іра!

– Ірачка, солнишко, правадіте меня в столовую... Я тут нічево-нічево не знаю. Сам одін сіжу в общежитіі... Патом ещо город хочу пасматреть, парк там ілі ещо что... Но сам баюсь заблудіться... Я віжу – ви добрая. Такая красивая не может бить недоброй... Пажалуста, очень пажалуста!..

– Ну добре... Як вже такий ви одинокий, то я згідна.

Пізно ввечері Ламбiк привів Іру в кімнату й попросив Васю піти погуляти на кілька годин.

Коли Вася повернувся, грузин сидів на вікні й дивився з третього поверху на нічне місто. Іра спала в Ламбiковому ліжку, розкидавши своє довге розкішне волосся на подушці. На лиці була солодка втома.

Вася не йняв віри, що все так швидко могло відбутися. Зовсім інакше уявляв відносини з дiвчатами. В нього була дiвчина, з якою дружив із сьомого класу. Його Аня була єдиною, з ким він хотів мати справу. Вона ніби закривала собою весь жіночий світ, аби він не міг його роздивлятися.

Васі дуже свербіло розпитати Ламбiка, як це у нього так швидко вийшло з Ірою. Проте вважав це безтактним – промовчав.

Однак Ламбiк був іншого погляду. Він хотів поговорити. Навіть, як виявилось, не просто поговорити, а похвалитися-посмакувати.

– Класная девка Іра!.. Давно таких не імел... Целуется, словно віном сладкім делітся... Кажется даже, что нашiм віноградом от нейо пахнет... І во всьом остальном не девка, а сказка... В постеле – агонь!

– Стій! Стій!.. Ти шо хочеш сказати, шо у вас уже все було?.. Ти шо, з нею просто

погрався?.. Ти так з багатьма?

- Ти чо, Вася?.. Как поігрався?.. Савсем не ігрався... Нравітса ана мне, канечно... Очень... Да... Дружить буду с ней... А дівчонкі билі канечно і до нейо... Как без девчонок?.. Ані же цвети жизні!

Вася припинив розмову. Йому треба було переварити побачене й почуте.

Через декілька днів Ламбік розстався з Ірою. Нібито посварилися.

Не пройшло й двох днів - Ламбік привів Ларису... І все повторилося точнісінько так само, як і з Ірою. Потім були Тамара, Ліда та ще багато дівчат... Майже кожен день інша.

Вася знову недовмівав:

- Слухай, чувак, як це в тебе просто з дівчатами? Ти шо, будеш їх міняти щодня?

- Не замарачивайся, Васька!.. Не магу я без девчонок... Ну, что я віноват, что ані самі ко мне ліпнут?.. Красивий я... Вот... Нравлюсь ім... Да!

- А шо, тобі не цікаво з якоюсь одною? Вони шо, подобаються тобі тільки на один день?

- Да нет... Бывает, что больше... Но сразу попадается на глаза еще лучше... Пачему то... Да!.. Сам не знаю пачему.

- Але ж тобі на другий день навіть поговорити немає про шо з ними. Ти ж їх не знаєш зовсім. Хіба так цікаво?.. Немов у борделі... Прийшов - отримав - заплатив... От, правда, тільки не платиш. Якби платив, було б чесніше, мені здається.

- Какой бардель?.. Что ти утріуешь?.. У меня тоже любовь, но краткая... Так виходіт... Да!

- Не любовь це, Ламбік... Твоя кількість ніколи не перейде в якість. Ти тепер ніколи не відчуєш, як це приємно тримати свою дівчину за руку, про шось говорити з нею, згадувати, мріяти. Обділяєш себе, чувак... А ше, ти їх калічиш... Вони тобі вірять, а ти їх дуриш... Зло велике робиш.

- Зачем зло?.. Что такое гаварішь?.. Я к ним по-доброму, і ані ко мне так... Всю по согласію, Вася... А там згадувать, мечтать - это ерунда... Им і так со мною харашо... Без тваіх згадувать... За руку тебе нравітса?.. Так я тоже за руки держусь... Інагда... Зачем гаварішь, что зло?

- Добре... Добре... Допустимо, шо ти правий... Але подруга на все життя?.. Про таке не задумувався?.. Вже не кажу про склянку води, як захворієш... Про це коли-небудь думаєш?

- Пачему не думаєшь?.. Канечно... Вот найду хорошую девачку і может женюсь... Деті мне тоже нравятся... Да!.. А сейчас - живі, пака маладой!.. І там разговорі всякіє, то да сьо, мне не нада... Я гатов жить аднім дньом... В етом самый большой кайф... Хатя тебе не панять... Ти не пробавал, не знаєшь... Гаварішь тока, і летаєш в небесах.

Одного разу Ламбік вирішив вилити душу... Розповів Васі, що почав серйозні стосунки з жінками ще у тринадцять років... Жив у курортному містечку, куди влітку з'їжджалось багато одиноких жінок, які шукали розваг і були готові на все в цьому незнайомому місті. В місті, де їх ніхто не знає, ніхто не ославить, не буде тикати

пальцем.

Виявляється було у них таке правило... Якщо жінка залишалася сама на пляжі, коли починало темніти – можна сміливо підходити до неї й не боятися відмови. Так робили чимало місцевих чоловіків, хлопців і навіть підлітків.

От Ламб'ік і навчився вступати в стосунки з жінками без преамбули.

Одного разу до Васі в гості приїхала сестра з чоловіком і трирічною дитиною.

Молода пара була нестямно закохана одне в одного та в свою доцю Олю. Вони майже весь час щось шепотіли-муркотіли, цілувалися, обіймалися, не випускали з рук дитину, пестили її щохвилини й щосекунди.

Оля легко пішла на руки до Ламб'іка. Тримавши її, він відчув щось нове, невідоме досі йому. Як, виявляється, приємно тримати на руках, торкатися цього малого створіння, від якого йшло щось ангельське й неземне.

Через якийсь час до Васі приєдналася його дівчина Аня. Веселою компанією, вп'ятьох, вони пішли гуляти вечірнім містом.

Ламб'ік проводжав їх, сидячи на вікні. Якраз сьогодні залишився сам.

Компанія Васі йшла по вулиці з гамором-сміхом. Голосно говорили, кричали, перебивали, штовхалися, жартували, бігали навздогін за Олею.

Вася встиг глянути у вікно – помітив очі Ламб'іка... Вловив у них трохи заздрості... Чи може, то здалося так?..